

konkurrere med det udenlandske indførte Træ i Søhavnene; den vil altsaa i Reglen ikke kunne paaregne nogen Bestyttelse ved den nuværende Told. Jeg kan derfor ikke se, at der er Andet end rent finansielle Hensyn, som skulde gjøre det ønskeligt at opretholde Tolden paa Tømmer og Træ. Endelig er der Skibsafgiften. Jeg skal ikke her komme tilbage paa nogen Diskussion om, hvem det egentlig er, der bærer Skibsafgiften. Jeg skal kun fastholde mit tidligere Standpunkt, om er, at det kan ikke afgjøres med saa Ord eller i sin Almindelighed, men det maa undersøges i det enkelte Tilfælde, naar man vil træffe det Rette. Jeg er imidlertid overbevist om, at Skibsfarten ialtfald bærer en meget betydelig Del af Skibsafgiften, og da den største Del af Skibsfarten paa vort Land besørjes af fremmede Skibe, er det klart, at en stor Del af Skibsafgiften bæres af fremmede Skibshedere. Jeg havde nu haabet, at inden der blev Tale om en almindelig Forandring i vore økonomiske Love, vilde der have været Leilighed til at benytte Skibsafgiften som et Underhandlingsobjekt hos fremmede Magter for gjen- nem Offer af Skibsafgiften at opnaa Begunstigelser hos dem for danske Undersaatters Skibe eller Varer, og jeg ser af Regjeringsforlaget's § 44, at det forelaagne Toldlovudkast har havt den Tanke at benytte Skibsafgiften paa lignende Maade; men jeg kan dog ikke skjønne, at som Sagen nu foreligger, skulde der af Hensyn til en saadan Eventualitet, som mulig er meget fjern, være tilstrækkelig Anledning til at søge Skibsafgiften opretholdt, naar man ellers mener, at den burde bortfalde, og jeg kan heller ikke skjønne, at den Afgjørelse, som Spørgsmaalet om Skibsafgiftens Ophævelse sit her i Landsstinget, da det sidste Gang var til Behandling her, i mindste Maade er til Hindrer for, at Thinget nu kan beslutte fuldstændig Ophævelse af Skibsafgiften; thi den Forudsætning, under hvilken man dengang udtrykkelig erkjendte, at Spørgsmaalet om Skibsafgiftens Nedsættelse eller Ophævelse var egnet til at gjøres til Gjenstand for Regjeringens Overveelse, nemlig, at det stete i Forbindelse med de den indirekte Beskatning vedrørende Spørgsmaal, er nu i fuldt Maal tilstede. Da det nu ikke kan negtes, at der, berettiget eller uberettiget, her i Landet har dannet sig en meget stærk Opinion i Jaopr af Afstæffelse af Skibsafgiften, forekommer det mig, at der nu er god Leilighed til at imødekomme denne Opinion, imødekomme det Ønske, som har fundet sit Udtryk gennem en, saavidt jeg veed, enstemmig Afstemning i Folkethinget, og naar man nu endelig vil gjøre Noget i den Retning, tror jeg, at det er langt rigtigere at ophæve Skibsafgiften fuldstændig end, som Regjeringen har foreslaaet, at blive staaende ved at reducere den til det Halve; thi

fra et vist Synspunkt kan det endog saa virke til Skade for Skibsfarten, at Skibsafgiften reduceres, idet det er klart, at jo mindre en Afgift er, desto vanskeligere bliver det for den, der udreder Staten, at fordele den paa Andre; naar Skibsafgiften er ganske lille, er det endnu umuligere at fordele den paa Bærerne, end naar den er større. Den udgjør ikke, som det ærede Medlem, der sidst talte, bemærkede, saa vidt jeg hørte, $2\frac{1}{2}$ Dre paa 1 Tønde Korn; dette er paa det Nærmeste 50 pCt. for højt; thi en Registerton svarer til 15 Tdr. Korn og ikke til 10, som det ærede Medlem beregnede, saa at Afgiften kun er $\frac{2}{3}$ af, hvad det ærede Medlem antog, og det er aldeles umuligt for Skibshederen at lægge en saadan Afgift over paa enten Cieren af Ladningen, paa Afstiberen eller Modtageren. Altsaa under visse Forudsætninger kan det endog saa komme Skibsfarten til Skade, at Skibsafgiften reduceres. Nu skulde jeg ikke fordrifte mig til at den Grund at stemme mod Skibsafgiftens Nedsættelse, naar man ikke kan opnaa Mere; men jeg tror, at, naar man vil være vis paa at opnaa, hvad man tilsigter, nemlig at gaae Skibsfarten, Skibshederens Forretning, maa man gjøre Skridtet fuldt ud og ophæve Skibsafgiften fuldstændig.

De Tab, som Statskassen vilde lide ved de af mig foreslaaede Forandringer i Sammenligning med, hvorledes det vilde stille sig, dersom den høitærede Finansministers Forslag blev til Lov, vilde i et rundt Tal tilfammen udgjøre 6 Millioner Kr., et stort Beløb, det indrømmer jeg. Jeg skal nu forsøge paa at antyde, hvorledes Statskassen skulde faae Kompensation for det saaledes lidge Tab. Det vil være de ærede Herrer, som have gjort det saafaldte Hørsudvalg den Være at læse dets Betænkning af Marts forrige Aar, bekjendt, at Afgiften paa Brændevin i England er lig 165,6 Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin. I Amerika er den — jeg udelader Brøsterne — 86 Dre, i Holland henved 82, i Rusland henved 78, i Norge 65, i Frankrig 54 Dre, foruden mange andre Statsafgifter, i Finland henved 32 Dre, i Sverige 29 Dre. I alle disse Lande, som jeg her har tilladt mig at opregne, er altsaa Brændevinsafgiften intetsteds lavere end 29 Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin. Nu har den ærede Finansminister foreslaaet en Afgift af 25 Dre pr. Pot ven Alkohol, som kan antages at svare til omtrent $11\frac{3}{4}$ Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin. Det er altsaa ikke stort Mere end en Trediedel af de laveste af de nævnte Satser. Jeg vil imidlertid tillade mig at tro, at der ikke er nogen virkelig Grund, hvorfor vi her i Landet skulle betale en saa overordentlig meget ringere Afgift af Brændevin end i alle disse af mig nævnte Lande. Hverken politiske, økonomiske, klimatiske eller andre Forhold gjøre det i mindste Maade ønskeligt, at vi her skulle betale en saameget lavere Afgift end